

Boekverslag The Catcher in the Rye (J. D. Salinger)

Christy van Drie & Charlotte van der Hulst

© havovwo.nl (februari 2003)

1. Primaire gegevens:

Auteur: J. D. Salinger
Titel: The Catcher in the Rye
Verschenen in: 1951
Aantal blz.: 220
Leestijd: 4 uur
Uitgelezen op: 28 januari 2003

2. Verantwoording van de keuze:

In eerste instantie hadden we voor dit leesverslag het boek "Huckleberry Fin" van Mark Twain gekozen. Na echter begonnen te zijn in dit boek, bleken we het verhaal beiden totaal niet leuk te vinden om te lezen. Dit had met name te maken met de opzet van het verhaal en met het dialect waarin het verhaal geschreven is. We zijn daarom overgegaan op een ander boek, namelijk: "The Catcher in the Rye", van J. D. Salinger. We zijn tot deze keuze gekomen nadat Dhr. Maas ons enkele boeken van de Engelse literatuur had aanbevolen. We hebben de betreffende boeken eerst stuk voor stuk bekeken en tenslotte leek het verhaal over Holden, de Amerikaanse jongen op de grens van de volwassenheid, ons het leukst. We ontdekten dat dit boek thuishoort in het genre psychologie, en aangezien wij beiden nog maar weinig boeken van dit genre hebben gelezen leek ons dat een leuke uitdaging. Bovendien sprak het onderwerp ons aan: het dagelijks leven van een jongen die drie dagen onderduikt in New York, iets wat naar onze mening garant staat voor leuke belevenissen, waar we graag wat meer over wilden lezen.

3. Verwachtingen vooraf en eerste reactie achteraf:

Bij het lezen van de titel van het boek, wisten we niet goed wat we van het verhaal moesten verwachten. We vermoedden dat de hoofdpersoon, Holden, zelf wel "the catcher in the rye" zou zijn, maar wat dat nou precies betekende, daar waren we ons niet van bewust.

Toen we in het boek zelf een klein voorproefje op de inhoud ervan lazen, verwachtten wij toch een hoop avontuur en vooral spanning. Er werd immers gesproken over een jongen die drie avontuurlijke onderduikdagen beleeft in New York. Ook verwachtten wij bij een dergelijk boek uit het psychologische genre veel aandacht voor het geestelijke van de hoofdpersoon. Wat betreft dit laatste bleken onze verwachtingen te kloppen, aangezien gedurende het gehele verhaal erg veel nadruk wordt gelegd op de reacties en de gedachten van de hoofdpersoon. Helaas bleken we, zowel wat betreft de spanning als wat betreft het avontuur in het boek, een beetje bedrogen uit te komen. Hoewel je anders zou vermoeden bij het lezen van het woord "onderduiken", is van avontuur en spanning in het hele verhaal vrijwel geen sprake. De zogenaamde "onderduikdagen" blijken gevuld te zijn met wat ontmoetingen met oude bekenden en voor de rest is er bij Holden vooral sprake van verveling, waarbij de jongen in gedachten afdwaalt naar vroegere belevenissen en de lezer daarin meesleept. Naast deze belevenissen kom je ook veel te weten over de kijk van Holden op de wereld, over het algemeen een vrij negatieve kijk.

Omdat we iets heel anders van het boek verwacht hadden, vonden we het boek vooral tijdens het lezen behoorlijk tegenvallen. De vele cynische opmerkingen van Holden waren in het begin nog best wel grappig, echter na een tijdje begon dat te vervelen en werd het verhaal er behoorlijk langdradig door. Bovendien zat er, met name in het midden van het boek, weinig ontwikkeling in het verhaal. Pas aan het einde van het boek begon er weer een beetje tempo in te komen en dat maakte het geheel meteen een stuk boeiender. Dit betrekkelijk boeiende slot heeft er voor gezorgd dat we uiteindelijk wat positiever tegenover het boek staan. Qua verwachtingen vinden we het boek nog steeds tegenvallen, echter wat betreft het verhaal op zich, zijn we best tevreden. Het verhaal is origineel, zeker als we kijken naar de tijd waarin het boek geschreven is. De hoofdpersoon, Holden, praat voortdurend over zichzelf en tegen zichzelf. Voor ons lezers is dat een zeer aparte manier om de hoofdpersoon te leren kennen, en in dit geval erg amusant. De hoofdpersoon drijft immers nogal eens de spot met zichzelf en dat maakt het verhaal grappig. Tenslotte was het verhaal, ook in het engels, zeer goed te volgen, wat we ook als positief beschouwen.

Boekverslag *The Catcher in the Rye* (J. D. Salinger)

Christy van Drie & Charlotte van der Hulst

© havovwo.nl (februari 2003)

4. Korte samenvatting:

Holden Caulfield, een zestienjarige jongen, begint zijn verhaal te vertellen op de dag dat hij Pencey, een kostschool, verlaat. Hij is die dag van school gestuurd en het is vlak voor de kerstvakantie. Omdat Holden er weinig voor voelt om ook maar een minuut langer op Pencey te blijven, waar hij het helemaal niet naar zijn zin heeft, besluit hij al voor de kerstvakantie begint naar New York te gaan, waar zijn ouders wonen. Hij gaat dan echter nog niet naar huis, omdat hij niet wil dat zijn ouders te weten komen dat hij van school is gestuurd, en daarom besluit hij een aantal dagen alleen in New York door te brengen.

Na afscheid genomen te hebben van Mr. Spencer, zijn voormalige leraar geschiedenis, verlaat hij het schoolterrein zonder afscheid te nemen van Stradlater, zijn arrogante kamergenoot en Ackley, de lompe jongen die in de kamer naast hem verblijft. Holden neemt de trein naar New York en in de trein begint hij na te denken over de meest uiteenlopende aspecten van zijn leven. In gedachten maakt hij opmerkingen over mensen die hij om zich heen ziet en hij denkt terug aan dingen die hij in zijn kindertijd meemaakte. In New York aangekomen vindt Holden een hotel. Het blijkt een hotel te zijn vol met idioten, zoals hij het zelf opmerkt. Hoewel het al laat is, is Holden nog niet moe. Daarom gaat hij naar de nachtclub die zich in het hotel bevindt. Hij verveelt zich daar behoorlijk hij zoekt wanhopig naar iemand om een goed gesprek mee te hebben. Tevergeefs probeert hij daarom wat contacten te leggen. Omdat het hem niet lukt zich te vermaken, vertrekt hij naar een andere nachtclub. Ondertussen blijft hij in gedachten verzonken over van alles en nog wat. Zo denkt hij vaak aan zijn zusje Phoebe, op wie hij dol is, en aan zijn overleden broertje Allie. Ook denkt hij veel na over zichzelf, over hoe zichzelf vindt ten opzichte van meisjes en over wat voor een lafaard hij wel niet is. Na zijn bezoek aan de nachtclub keert hij terug naar het hotel, waar hij in een opwelling op aandringen van de liftjongen een hoer neemt. Holden wil graag van zijn maagdelijkheid af, maar wanneer de hoer, genaamd Sunny, er is, krabbelt hij terug. Deze actie is voor hem naderhand weer een reden om zichzelf een lafaard te noemen.

De volgende dag brengt Holden slenterend door de stad door, met 's middags als onderbreking een afspraak met een vriendin van hem, Sally Hayes, en 's avonds een afspraak met een oude bekende, de veel oudere Carl Luce. De afspraak met Sally draait uit op een mislukking, aangezien ze onenigheid krijgen naar aanleiding van het voorstel van Holden om de stad te verlaten en erop uit te trekken. Holden is gedesillusioneerd dat ze niet mee wil en hij begint zich steeds eenzamer te voelen. Ook de ontmoeting met Carl is geen succes. Carl heeft het druk en vertrekt na niet al te lange tijd alweer naar een volgende afspraak, Holden alleen latend. Die wordt daarna uit verveling maar dronken, en vertrekt pas uit het café wanneer het nacht is. Omdat hij geen idee heeft waar hij heen moet, gaat hij te voet naar Central Park. Wanneer Holden daar weer wat nuchterder is geworden, besluit hij zijn zusje Phoebe thuis op te zoeken, omdat hij dringend behoefte heeft aan een goed gezelschap. Thuisgekomen maakt hij Phoebe wakker en vertelt haar waarom hij niet meer op school is. Hij praat een hele tijd met haar, en dat doet hem goed. Wanneer zijn ouders echter thuiskomen vertrekt hij naar Mr. Antolini, zijn voormalige leraar engels en bovendien een goed vriend, bij wie hij zijn verhaal kwijt kan. Mr. Antolini adviseert Holden en hij laat Holden tot diens grote dankbaarheid bij hem thuis overnachten. Wanneer Holden echter 's nachts Mr. Antolini's hand op zijn voorhoofd voelt, verlaat hij het huis, uit angst dat Mr. Antolini homoseksuele gevoelens voor hem heeft. Holden brengt de rest van de nacht door in de wachtruimte van het station.

De dag erop weet Holden wat hij wil: hij wil diezelfde dag nog weggaan naar het Westen en daar een nieuw, zelfstandig leven opbouwen. Hij vertrekt echter niet zonder afscheid te nemen van Phoebe, en daarom schrijft hij haar een briefje. Ze spreken af bij het museum en daar aangekomen blijkt Phoebe haar koffer al gepakt te hebben om met Holden mee te gaan. Holden wil hier niets van weten en hij verbied Phoebe om mee te gaan, waarbij hij haar moet beloven dat hij zelf ook niet gaat. Tenslotte neemt hij Phoebe mee naar de dierentuin, en daar stopt hij met vertellen.

Holden blijkt zijn verhaal te vertellen aan een therapeut van een instelling voor psychische behandeling. Daar is hij door zijn ouders heen gestuurd, toen hij na drie psychisch gezien dramatische dagen rondzwerven in New York eindelijk thuiskwam.

5. Tijd en ruimte

Het verhaal zou zich af kunnen spelen in het heden en neemt een periode van vier dagen in beslag, de vier dagen die voorbijgaan nadat Holden de kostschool Pencey heeft verlaten. De vertelde tijd is dus vier dagen. De verteltijd daarentegen beslaat veel minder tijd.

Naast de vertelde tijd en de verteltijd valt er ook nog wat te zeggen over het verloop van het verhaal in de tijd. De

Boekverslag *The Catcher in the Rye* (J. D. Salinger)

Christy van Drie & Charlotte van der Hulst

© havovwo.nl (februari 2003)

gebeurtenissen verlopen chronologisch. Opvallend is dat het verhaal één grote flashback is. Holden vertelt namelijk in een flashback aan een therapeut hoe zijn vier dagen na het verlaten van Pencey verliepen. Tijdens het beleven van deze dagen vertelt Holden ook nog wel over gebeurtenissen die in het verleden hebben plaatsgevonden, maar dit wordt door hem niet gedaan in de vorm van flashbacks.

Het boek heeft een gesloten einde. Op het einde kom je namelijk als lezer weer terug in de situatie dat Holden bij zijn therapeut is, en daar wordt het verhaal echt duidelijk afgesloten. Hij vertelt dan namelijk wat er gebeurde nadat hij Phoebe meenam naar de dierentuin. Zo ging hij na het bezoek aan de dierentuin naar huis, waarna hij psychisch ziek werd. Vervolgens kwam hij in de instelling terecht waar hij nu zit en waar hij zijn verhaal vertelt.

Het verhaal speelt zich in zijn geheel af in de omgeving van de stad New York. Het verhaal begint buiten de stad New York, op de kostschool Pencey, en daarna speelt het verhaal zich in de stad New York af. In de stad New York zelf komt Holden op verschillende plaatsen, zoals in allerlei nachtclubs, Broadway, the Museum of National History, Central Park en de dierentuin. Tegen het einde van het verhaal komt Holden ook nog bij zijn ouders thuis.

6. De wijze van vertellen

Het verhaal wordt verteld door de ik-persoon, Holden Caulfield. Als lezer beleef je als het ware het verhaal zoals Holden het zelf beleeft. Doordat het boek op deze wijze is geschreven weet je evenveel als de ik-persoon weet. Je leeft en denkt en voelt eigenlijk met hem mee. Hierdoor word je als lezer dichterbij het verhaal betrokken, het wordt veel persoonlijker.

7. Thema en motieven

Het thema van het boek is eigenlijk de groei van een jonge knul naar zijn volwassenheid. De weg die hij moet volgen om daar te komen. Op zijn pad komt hij veel problemen tegen en hij wordt vooral veel met zichzelf geconfronteerd. Als zestienjarige puber zet hij zich af tegen de onechtheid van de gevestigde samenleving. Hij wil de volwassen wereld leren kennen en kunnen doorgronden. Hij wil een volwassene zijn en hij gedraagt zich zoals hij denkt dat een volwassene zich zou gedragen. Toch heeft hij nog een lange weg te gaan, voordat hij zijn kindertijd achter zich kan laten, hij moet opzoek gaan naar zichzelf. Tijdens zijn zoektocht komt hij erachter dat deze wereld toch niet is wat hij ervan had verwacht. Veel dingen zijn niet zo als hij wilde dat ze zouden zijn. Hij krijgt te maken met veel tegenvallers. Het verhaal begint al met een afscheid van zijn geschiedenisdocent wat niet verloopt zoals hij had gehoopt. Ook als hij een prostituee laat komen is het niet zoals hij het had verwacht en veranderd hij van gedachte. Hij is bang voor de toekomst. Het hele boek gaat erover dat hij deze angst moet overwinnen en zijn innerlijke zelf moet ontdekken.

8. Personages

De hoofdpersoon van het boek "The catcher in the rye" is Holden Caulfield. Hij is een zestien jaar oude jongen die in een moeilijke periode van zijn leven is beland. Hij zit op een kostschool, Pencey Preparatory School, maar omdat hij niet goed zijn best doet en gewoon geen zin heeft om zich ergens voor in te zetten zakt hij voor alle vakken, behalve voor engels. Holden is een aardige jongen, het ligt niet in zijn karakter om iemand erg kwaad te doen. Toch is het maar een opstandig type. Hij wil zich verzetten tegen alles wat te maken heeft met volwassenheid. Juist omdat hij zo graag een volwassene wil zijn probeert hij te doen zoals hij verwacht dat volwassenen zouden doen. Terwijl hij daar zo mee bezig is komt hij er eigenlijk achter dat volwassen zijn niet de voldoening geeft die hij had verwacht. Heel veel dingen gaan hem juist tegen staan. Holden is iemand die gewoon zegt hoe hij over dingen denkt. Dit is ook wel een lastig voor hem, doordat hij door zijn directheid ook wel eens mensen daar mee kwetst. Zo heeft hij over iedereen wel iets op of aan te merken en als iemand naar zijn mening vreemd of niet 'normaal' is zal hij dat ook zeker zeggen. In zijn taalgebruik is hij ook niet erg subtiel, hij gebruikt namelijk veel scheldwoorden. Zo geeft hij ook namen aan mensen, ook zelfs aan mensen die hij niet echt kent. Hij noemt ze "phoneys" en "morons", "bastards" en "sunovabitches". Holden is eigenlijk iemand die snel oordeelt en veroordeelt. Hij wacht niet eerst af tot hij mensen beter kent, maar gaat af op het uiterlijke vertoon, het oppervlakkige.

Holden is iemand die ook anders wil zijn dan de rest. Hij wil een eigen identiteit hebben en niet perse bij een groep horen.

Boekverslag *The Catcher in the Rye* (J. D. Salinger)

Christy van Drie & Charlotte van der Hulst

© havovwo.nl (februari 2003)

Hij houdt niet van meelopers of van mensen die heel arrogant doen. Maar aan de andere kant hunkert hij ook naar de goedkeuring van anderen.

Ik denk dat Holden best een moeilijke persoonlijkheid is om mee te leven, want hij wil zich het liefst niet aanpassen aan anderen. Hij heeft dan ook vaak ruzie of problemen met zijn kamergenoten en met zijn familie. Deze jongen weet denk ik ook niet goed hoe hij zich moet uiten. In zich zelf is alles een chaos, en ook in de buitenwereld kan hij zich moeilijk een houding geven. Hij rookt veel en drinkt veel alcohol, ook is hij vrij onbeschoft in zijn gedrag. Toch schuilt er een goede wil in hem. Op sommige momenten komt deze andere kant ook naar voren. Als hij bijvoorbeeld met twee nonnen aan het praten is zie je als lezer een heel andere Holden. Hij is begaan met deze vrouwen en schenkt ze geld voor een goed doel. Ook wanneer hij met zijn zusje Phoebe is, of als hij aan haar denkt is de zachtaardige Holden het meest aanwezig. Hij doet er bijvoorbeeld alles aan om een oud plaatje in handen te krijgen, waarvan hij denkt dat Phoebe het heel mooi zal vinden. Hij is heel erg treurig en teleurgesteld in zichzelf als hij het per ongeluk breekt alvorens hij het aan het zusje heeft kunnen geven.

Hij houdt er veel van zijn familie, ook al laat hij dat niet altijd even duidelijk merken, vooral tegenover zijn ouders. Voor hem betekent zijn gestorven broertje Allie nog altijd heel veel. Hij denkt nog vaak aan hem. Het zou goed kunnen dat Holden zo afstandelijk en ongenueanceerd naar de buitenwereld kijkt omdat hij in zijn vroegste jeugd nare dingen heeft meegemaakt. Zo is dus zijn broer overleden toen Holden zelf nog heel klein was. Ook heeft hij altijd een warm gevoel van thuis zijn en het gevoel dat er altijd mensen voor je klaar staan en van je houden moeten missen omdat hij niet thuis woont, maar in vele verschillende kostscholen heeft gezeten.

Heel belangrijk in het verhaal is dat Holden erg van kinderen houdt en hij stelt zich voor dat hij de catcher in the rye is, hij wil jonge kinderen beschermen. Holden's persoonlijkheid verandert langzaam maar zeker in het verhaal. Je merkt dat hij groeit, tijdens zijn 'zoektocht' naar het volwassen worden leert en ontdekt hij veel. Aan het eind van het verhaal realiseert hij zich dat hij eigenlijk van iedereen, die hij heeft ontmoet, houdt.

Phoebe Caulfield is het tien jaar jongere zusje van Holden. Zij speelt een belangrijke rol in het leven van Holden. Doordat ze zo jong is heeft ze het onschuldige, kindse, wat Holden het gevoel geeft dat hij zichzelf kan zijn. Phoebe heeft, ondanks dat ze nog heel jong is, toch een eigen mening over dingen. Ze is best bijdehand en wil betrokken worden bij de dingen die Holden doet. Zo zegt Holden dat hij gaat vertrekken, hij gaat weg van huis en zal voorlopig niet meer terug komen. De kleine Phoebe komt vervolgens met een grote koffer aanzetten met de mededeling dat ze met hem meegaat. Niets kan haar tegenhouden, ze is erg standvastig. Als Holden dan zegt dat het niet mogelijk is voor haar om mee te gaan, wil ze niet dat Holden zelf gaat. Phoebe heeft denk ik veel power in zich, want ze weet Holden te overtuigen om niet meer te gaan. Toch heeft dit kleine meisje ook heel erg de drang om gewoon kind te zijn. Ze speelt het liefst veel en wanneer ze, als ze met Holden in het park loopt, een carrousel tegenkomt wil ze uren daarin rondjes draaien. Phoebe heeft ook iets heel zorgzaams over zich. Zo leent ze bijvoorbeeld al haar kerst-centjes uit aan Holden, zodat hij zich weer even kan redden in de grote stad New York.

De overige personen die in het verhaal voorkomen worden niet echt uitgediept. Het zijn vooral personages die Holden tegenkomt, waarmee hij een kort gesprek aangaat en die vervolgens weer uit het verhaal verdwijnen. Of het zijn mensen aan wie Holden terug denkt, herinneringen uit zijn jeugd. Een aantal voorbeelden hiervan zijn:

Ward Stradlater, een kamergenoot van Holden in de tijd dat hij op Pencey zat. Hij is ouder dan Holden, achttien jaar, een echte ijdeluit die vaak uren voor de spiegel staat. Hij laat zijn vuile klusjes vaak door anderen opknappen.

Ook Robert Ackley is een schoolgenoot van Holden. Hij zat op Pencey in de kamer naast hem. Deze jongen is stiller en meer in zichzelf gekeerd. Hij wordt door de anderen met de nek aangekeken. Hij is eigenlijk het buitenbeentje van de school. Holden zegt over hem: *"They always looked mossy and awful, and he damn near made you sick if you saw him in the dining room with his mouth full of mashed potatoes and peas or something. Besides that, he had a lot of pimples. Not just on his forehead or his chin, like most guys, but all over his whole face. And not only that, he had a terrible personality. He was also sort of a nasty guy. I wasn't too crazy about him, to tell you the truth."*

Sally Hayes is Holden's voormalige vriendin. Holden ziet haar nog regelmatig en vindt haar eigenlijk nog best leuk. Maar wanneer ze dan elkaar weer zien en een tijdje met elkaar optrekken overwinnen de ergernissen het toch weer bij Holden en bost het tussen hen. Ook Jane Gallagher is een jeugdvriendin van Holden. Ze hebben altijd een vriendschapsband gehad, maar Holden is degene die meer voor haar voelde en nog steeds voelt. Vooral toen zij een date had met Stradlater kwam de herinnering aan haar steeds vaker bij Holden terug.

Boekverslag *The Catcher in the Rye* (J. D. Salinger)

Christy van Drie & Charlotte van der Hulst

© havovwo.nl (februari 2003)

Holden heeft twee oudere broers, Allie en D.B. Allie is jong gestorven. Hij was altijd een fanatiek baseballer die ook erg van poëzie hield. D.B. Caulfield is een schrijver. Voor zijn werk is hij vertrokken naar Hollywood. Nu maakt hij daar ook films en heeft het schrijven meer achter zich gelaten. Dit stoort Holden wel eens, hij houdt erg van boeken, maar films vindt hij verschrikkelijk.

9. Titel

De titel "The catcher in the Rye" is afgeleid van een gedicht van Robert Burns. De werkelijke zin is "If a body meet a body coming through the rye.", maar Holden was altijd in de veronderstelling geweest dat het was "If a body catch a body coming through the rye.". Zijn zusje Phoebe wijst hem erop dat hij het gedicht verkeerd citeert. Dan verteld Holden ook aan haar wat hij zich voorstelt bij dit gedicht van Burns. Hij heeft het beeld voor ogen van kleine kinderen die een spel spelen in een groot roggeveld. Duizenden kinderen spelen daar, en er is geen enkele volwassene in de buurt, niemand, behalve Holden Caulfield. Hij staat aan de rand van een reusachtige afgrond. Holden heeft dit gevoel in zichzelf dat hij de kinderen moet beschermen. Hij wil iedereen opvangen voordat deze kleine kinderen in de afgrond vallen. Hij is bang dat de kinderen in hun speelsheid en onwetendheid, terwijl ze rennen en niet kijken waar ze heen gaan, ze over de rand zullen gaan. Hij wil ze behouden voor dat gevaar. Dat is alles wat hij doet, de hele dag door. Het is ook meteen het enige wat hij echt wil doen, waar hij echt plezier in heeft. Eigenlijk is het meer symbolisch bedoeld. Holden wil de kinderen beschermen voor een vrije val in de afgrond van kind zijn naar de gapende diepte van het volwassen worden. Holden wil dit met name doen omdat hij zelf van die problemen kent in zijn groei naar volwassenheid. Hij wil niet dat deze kinderen dezelfde fouten gaan maken die hij heeft gemaakt, daar wil hij ze voor behoeden.

10. Relatie tussen tekst en auteur

Jerome David Salinger, een Amerikaanse schrijver, werd geboren in New York City op 1 januari 1919. Hij werd internationaal bekend met zijn debuut 'The Catcher in the Rye' (1951), een roman over een jonge scholier in conflict met de hem benauwende maatschappij der volwassenen, waarin een hele generatie in de jaren vijftig zichzelf herkende. Het is tegelijk een luchtig en ernstig boek, vol wrange humor, niet geheel gespeend van sentimentaliteit. De opstandige Holden Caulfield, een verwarde puber, vindt alles wat de volwassenen doen 'phony'. Voortreffelijke verhalen bevat *Nine stories* (1953); het eerste ervan, 'A perfect day for bananafish', eindigt met de zelfmoord van de hoofdfiguur, Seymour Glass. In zijn beide latere boeken, 'Franny and Zooey' (1961) en 'Raise high the roof beam, carpenters and Seymour: an introduction' (1963), staan naast Seymour andere leden van de familie Glass centraal en is een min of meer mystiek symbolisme onmiskenbaar. De Amerikaanse schrijver J. D. Salinger's roman *The Catcher in the Rye* (1951), wordt beschouwd als een Amerikaanse klassieker in de literatuur. Holden Caulfield, de hoofdpersoon van het verhaal, is een verwarde en opstandige tiener die probeert te ontdekken wie hij is in een wereld die hij hypocriet en onecht vindt. Hij zou goed mogelijk kunnen zijn dat Salinger zelf ook in zijn jeugd zo opzoek is gegaan naar de volwassenheid. Wellicht kende hij dezelfde obstakels die Holden tegenkomt in zijn 'zoektocht'. Een andere overeenkomst is dat Jerome David in New York is geboren. Dit is de plaats waar Holden ook leeft, althans zijn ouders, en waar het verhaal zich voornamelijk afspeelt.

11. Relatie tussen tekst en context

Het verhaal is geschreven door de Amerikaan J.D. Salinger. Het verhaal is dan ook Amerikaans. Aan de hand van dit verhaal heeft Salinger geprobeerd een beeld van een deel van het Amerikaanse leven te schetsen.

'The Catcher in the Rye' sloeg bij verschijning in als een bom en leek in de jaren vijftig en zestig de stem weer te geven van de na-oorlogse generatie, zoals Fitzgerald en Hemingway dat hadden gedaan voor de jongeren van de jaren twintig, en zoals de 'Angry Young Men' dat in Engeland deden. Holden

Caulfield werd een symbool van zuiverheid en gevoeligheid. Zeer velen identificeerden zich met zijn pijnlijke strijd tegen de bijna niet te vermijden aanpassing aan de maatschappij en het daarmee gepaard gaande verlies aan onschuld. Bij de schrijvers van de jongere generatie had het boek zowel

Boekverslag *The Catcher in the Rye* (J. D. Salinger)

Christy van Drie & Charlotte van der Hulst

© havovwo.nl (februari 2003)

stilistisch als thematisch grote invloed. In aangepaste vorm vinden we het thema van 'The catcher in the rye' bijvoorbeeld ook terug in de roman 'The bell jar' van de Amerikaanse dichteres Sylvia Plath.

Als moderne ontwikkelingsroman is het boek door veel critici vergeleken met 'The adventures of Huckleberry Finn' van Mark Twain, waarin de hoofdpersoon eveneens de wereld van de volwassenen op een vlijmscherpe manier becommentarieert en ontmaskert. Net als Huck Finn probeert Holden

Caulfield de wereld van de volwassenen te ontvluchten, maar zijn vlucht biedt al even weinig perspectief als die van Huck. De gesprekken met de therapeut, waarin Holden zijn verhaal vertelt, zijn uiteindelijk bedoeld om hem in het gareel te brengen.

'The Catcher in the Rye' is Salinger's enige roman gebleven. Tegenwoordig is het boek enigszins omstreden. Door sommige critici wordt het boek nog altijd beschouwd als een belangrijke roman, anderen vinden het te sentimenteel en menen dat het, als het nu voor het eerst verscheen, zou worden uitgegeven als een boek voor de oudere jeugd.

12. Literaire recensies

1. Uit: Het Parool

Geschreven door: Kees Tamboer

Datum: 12 november 1999

J. D. Salinger, *The Catcher in the Rye*

De afspraak is: er mogen van één schrijver niet meer dan twee boeken besproken worden. Dat geldt ook voor J.D. Salinger. Bob Fromm  heeft het al gehad over Heft hoog de nokbalk, timmerlieden en Seymour, een introductie. Helemaal mee eens. Maar dat dwingt nu tot een pijnlijke keus: de Nine Stories of *The Catcher in the Rye*. Omdat het een onmogelijke keus is, moet de macht van het getal maar gelden. De Negen Verhalen lagen onlangs nog in de ramsj bij Martyrium in de Amsterdamse Van Baerlestraat, van de *Catcher* zijn sinds 1951 naar verluidt al vijftenzestig miljoen exemplaren verkocht. Dus *A Perfect Day for Bananafish* blijft onbesproken. *The Laughing Man* ook. En *De Daumier-Smith's Blue Period*.

Die allermooiste verhalen die na de oorlog in Amerika zijn geschreven moeten wijken voor het weekeinde van Holden Caulfield: zestien jaar, vlak voor Kerstmis voor de zoveelste maal van school getrapt. Hij neemt de trein naar New York waar zijn ouders wonen en zwerft twee dagen en nachten door de stad, 'zo'n rode jachtpet, met zo'n ontzettend lange klep' achterstevoren op zijn hoofd. Ziek van eenzaamheid: 'New York's terrible when somebody laughs on the street very late at night. You can hear it for miles. It makes you feel so lonesome and depressed.'

Wat is een mooi boek? Een mooi boek is een boek dat, ook al zijn er vijftenzestig miljoen exemplaren van verkocht, alleen door mij begrepen wordt. Een mooi boek is een boek, waarvan je, als je het weer opnieuw leest, van tevoren precies weet op welke bladzijde een prop in je keel schiet. Een verschrikkelijk mooi boek is een boek waarbij dat vaker dan één keer gebeurt. De *Catcher* is het enige boek waarbij de tranen elke keer op een onverwacht ogenblik komen.

Dit keer al in hoofdstuk vijf. In de vertaling ('De vanger in het graan') van Johan Hos:

'Mijn broer Allie had een linkshandige honkbalhandschoen. Hij was links. Maar het beschrijvende ervan was dat hij overal op de vingers en de flap en de rest van het leer gedichten had geschreven. Met groene inkt. Dat had hij gedaan om iets te lezen te hebben als hij in het verre veld stond en er niemand aan slag was. Hij is nu dood. Hij kreeg leukemie en stierf op 18 juli 1946 toen we in Maine waren. Je had hem zeker aardig gevonden. Hij was twee jaar jonger dan ik, maar ongeveer vijftig keer zo intelligent. Hij was echt superintelligent. Zijn leraren schreven constant brieven aan mijn moeder dat het zo'n genoegen was om een jongen als Allie in de klas te hebben. En het was geen gelul. Ze meenden het echt. Maar hij was niet alleen maar de intelligentste bij ons thuis. Hij was in vele opzichten ook de aardigste. Hij werd nooit kwaad op iemand. Ze zeggen altijd dat mensen met rood haar heel snel kwaad worden, maar Allie werd nooit kwaad, en hij had heel rood haar. Ik zal je vertellen hoe rood het was. Ik ben begonnen met golf spelen toen ik nog maar tien was. Ik herinner me een keer, de zomer dat ik een jaar of twaalf was, dat ik klaar stond om af te slaan en zo, en dat ik opeens zeker wist dat ik als ik me zou omdraaien Allie zou zien. Dus dat deed ik, en daar zat hij, op zijn fiets achter het hek - er stond een hek helemaal om de banen heen - en daar zat hij, ongeveer honderdvijftig meter achter me, te

Boekverslag The Catcher in the Rye (J. D. Salinger)

Christy van Drie & Charlotte van der Hulst

© havovwo.nl (februari 2003)

kijken hoe ik ging afslaan. Zulk rood haar had hij. Maar god, het was een aardig joch. Hij lachte altijd zo hard aan tafel om iets waar hij aan zat te denken, dat hij zowat van zijn stoel viel. Ik was nog maar dertien en ik moest in analyse en zo, omdat ik alle ramen in de garage gebroken had. Niet dat ik ze iets verwijt, echt niet. Ik sliep in de garage, de nacht dat hij stierf, en ik ramde al die ramen met mijn vuist kapot, zomaar. Ik probeerde zelfs nog om de ramen van de stationcar die we die zomer hadden in te slaan, maar tegen die tijd had ik mijn hand al gebroken en zo, en ging het niet. Het was ontzettend stom van me, dat geef ik toe, maar ik wist nauwelijks dat ik het deed, en je hebt Allie niet gekend.'

Lees, herlees, en lees opnieuw. Het gaat over jou, ook al ben je zestig. (En pak dan meteen die negen ongelooflijk prachtige verhalen erachteraan.)

2. Uit: Vrij Nederland

Geschreven door: Tim Krabbé

Datum: 1988

Holden Caulfield en het zielige

Holden Caulfield, de hoofdfiguur van 'The Catcher in the Rye' (1951) van J.D.Salinger, is een New Yorkse jongen van zeventien (*'nou ja, bijna zeventien'*) die van zijn kostschool is gestuurd omdat hij 'zich niet inzet'. Hij durft dat niet te vertellen aan zijn ouders, en omdat hij net een flinke zakcent van zijn oma toegestopt heeft gekregen kan hij het zich permitteren een paar dagen in New York rond te zwerven en in hotels te overnachten. Het boek is een van de beroemdste van de eeuw; het is schitterend, bijna volmaakt geschreven, miljoenen hebben het met veel plezier gelezen. Daarmee is het belangrijkste gezegd; een van zijn latere boeken heeft Salinger opgedragen 'aan de amateurlezer als die nog bestaat - iemand die gewoon leest en leeft'.

In diepere zin is Catcher een pleidooi voor 'Het Echte'. Gedurende zijn zwerftocht ontmoet Holden Caulfield allerlei figuren die ieder op hun eigen manier dit Echte hebben verloochend en 'phoney' zijn geworden; medescholieren die naar een stomme voetbalwedstrijd zitten te kijken; een pianist die zich heeft laten verleiden tot virtuositeit, het publiek dat daar voor klappt; dominees die niet meer in staat zijn met gewone stem te spreken; zijn broer die zulke mooie verhalen schreef maar die zich nu in Hollywood bij de film verhoert. Holden heeft een visioen waarin hij in een korenveld staat, aan de rand van een ravijn. Duizenden kleine kinderen zijn daar aan het spelen. *'En wat ik dan moet doen, ik moet iedereen vangen als ze in het ravijn dreigen te vallen - ik bedoel ze hollen maar rond en ze kijken niet waar ze lopen en dan moet ik ergens vandaan komen en ze vangen. Dat zou ik de hele dag doen. Ik zou gewoon de vanger in het koren zijn en zo.'*

Het boek is in Nederland al aan zijn vierde titel toe. Het is grappig om te zien hoe die titel steeds echter is geworden. Eerst was het het nietszeggende 'Eenzame Zwerftocht'. Daarna kwam 'Puber' (alsof het daaraan lag, alsof Holden's medepubers niet net zo phoney konden zijn als de rest), vervolgens het te nadrukkelijke 'De kinderredder van New York', en nu gewoon: 'De vanger in het koren.' Holden's visioen ontstaat door een klein jongetje dat hij met zijn ouders op straat ziet lopen; *'arme mensen, de vader heeft zo'n hoedje op dat arme figuren vaak hebben als ze er op hun zondags willen uitzien'*. Het jongetje loopt naast de stoep in de goot een liedje te zingen, en Holden gaat dichterbij hem lopen om te horen wat het is: *'...if a body catch a body coming through the rye...'*

Dat maakt de titel zo prachtig: de boodschap zit erin (red het kinderlijke, Het Echte), en tegelijk het bijzondere van Holden Caulfield. Wie anders zou nu speciaal naar zo'n jongetje toelopen om te horen wat hij aan het zingen is?

Toen mijn vader me het boek gaf, ik zal veertien zijn geweest, en het heette 'Puber', vertelde hij er alvast één ding uit dat hij zo mooi vond. Holden is half verliefd op Jane Gallagher, maar waar hij in haar het meest van houdt is dat ze bij het dammen altijd al haar dammen op de achterste rij laat staan en er niets mee doet.

Dat vond ik toen aanstellerij, van Jane, van Holden en van mijn vader, maar Catcher is natuurlijk zo'n klassiek boek geworden juist om dit soort details: Holden is een van die weinige mensen met gevoel voor het zielige.

Boekverslag *The Catcher in the Rye* (J. D. Salinger)

Christy van Drie & Charlotte van der Hulst

© havovwo.nl (februari 2003)

En dan bedoel ik niet het gewone zielige. Dat is als alles je mislukt, als niemand je liefheeft, en je ook nog ziek wordt. Holden's soort zieligheid bestaat eigenlijk alleen in de ogen van de waarnemer. Dingen kunnen dit soort zielig zijn. Het hoedje van die vader. Poppen zijn vaak zielig. Een badmintonspel van € 3,95 voor op vakantie is zielig, en dan niet zozeer het spel zelf, als wel het daarbij gekochte zakje extra-shuttles van € 1,25. Bij sport is eerder een winnaar op Holden's manier zielig dan de verliezer. Niet Jane Gallagher is zielig, maar het feit dat ze haar dammen niet gebruikt. Er is in de Nederlandse literatuur natuurlijk één figuur met hetzelfde oog voor dit zielige: Frits van Egters uit 'De Avonden' (1947) van Reve. Centraal daarin is de beroemde bessen-appel scene, als Frits' moeder denkt een fles wijn gekocht te hebben voor Oudejaarsavond. *'Hij nam de fles bij de hals op. Er zat een blauw etiket op met een gele rand. "Bessen-appel," las hij zacht. "Bessen-appel" zei hij bij zichzelf, "...bessen-appel. Help ons, eeuwige, onze God. Zie onze nood. Uit de diepten roepen wij u. Verschrikkelijk.'*

In die scène is Frits' moeder op beide manieren tegelijk zielig. *'Die man zei...'*, zegt ze over de winkelier bij wie zij de namaakwijn heeft gekocht, en die haar liet vermoeden dat het echte was. Frits denkt aan hoe zijn moeder in de winkel heeft gestaan, onbewust haar zieligheid ondergaand. *"Het was wijn", zei die man. "Dit is het verschrikkelijkst van alles wat gebeurt," zei hij bij zichzelf.'*

De overeenkomst tussen beide romans strekt zich uit tot in de namen van de hoofdfiguren. Holden, de jongen die wil behouden; Frits van Egters, de jongen die het echte wil. Het is de grootheid van deze schrijvers dat het per ongeluk moet zijn geweest dat ze hun personages zulke toepasselijke namen gaven.

Net als Frits van Egters stelt Holden Caulfield zich bij allerlei dingen het zielige moment voor waarop het werd gekocht. De verkeerde schaatsen die zijn moeder hem heeft gegeven (*'ijshockey-schaatsen, geen Noren'*); ze is ervoor naar een winkel gegaan en heeft 'een miljoen stomme vragen gesteld.' De hoedjes van twee kantoormeisjes die helemaal uit Seattle zijn gekomen om zich in New York te amuseren zijn al zielig - maar het zieligste is zulke hoedjes te hebben en je te verheugen op een show in Radio City Music Hall. Als Holden zelf in een show een rolschaatser ziet die al moppentappend onder lage tafeltjes doorrijdt, bederft hij zijn eigen plezier door zich die man voor de geest te halen terwijl hij dat oefent. Als het hoertje op zijn hotelkamer komt en haar zielige groene jurkje uittrekt moet Holden denken aan hoe ze het in de winkel heeft gekocht, *'en niemand die wist dat ze een hoertje was en zo. De verkoper dacht waarschijnlijk dat ze gewoon een meisje was toen ze het kocht. Dat vond ik zo verschrikkelijk zielig - ik weet niet precies waarom.'*

Dat zou tenminste mijn vertaling zijn van *'It made me feel sad as hell'*. Holden kan niet met dat meisje naar bed omdat hij steeds moet denken aan dat groene jurkje van haar dat in de klerenkast hangt.

Hoewel hij een beetje eenzaam is, en zijn liefde niet goed kwijt kan, is Holden Caulfield zelf niet zielig - maar de wereld die hij waarneemt is zielig in de beste betekenis van het woord. Vooral dat maakt *'The Catcher in the Rye'* zo'n prachtig boek.

13. Persoonlijke beoordeling

Persoonlijke beoordeling Charlotte:

Voor we tot de keuze voor het boek *'The Catcher in the Rye'* zijn gekomen, waren we begonnen in het boek *'Huckleberry Finn'*. Toen we er echter achter kwamen dat dat laatste boek behoorlijk lastig was om te lezen, met name als gevolg van het dialect dat door Huck en zijn omgeving gesproken werd, en wij het verhaal bovendien een beetje vonden tegenvallen, hebben we besloten een ander boek te kiezen. Verbaasd was ik toen ik ontdekte dat het verhaal in het boek van onze tweede keuze veel weg had van van het verhaal over Huck. Net als Holden in *'The Catcher in the Rye'* is Huck op zijn weg naar de volwassenheid, en ook Huck begaat deze weg niet zonder moeilijkheden.

'The Catcher in the Rye' sprak ons in eerste instantie erg aan vanwege het taalgebruik. Het verhaal is namelijk goed te volgen omdat het taalgebruik niet al te moeilijk is. Persoonlijk heb ik geen enkele keer het woordenboek hoeven raadplegen, wat ik als een groot voordeel beschouw. Wanneer je de woorden en zinnen namelijk zonder al te veel problemen kunt begrijpen, geeft dat een stukje voldoening en dat komt het leesplezier alleen maar ten goede. Naast het feit dat het taalgebruik betrekkelijk eenvoudig was, was het bovendien erg toegankelijk. Het taalgebruik was duidelijk dat van een jongere, in dit geval dus Holden, en dat maakte het naast makkelijk ook vermakelijk om te lezen. Holden

Boekverslag *The Catcher in the Rye* (J. D. Salinger)

Christy van Drie & Charlotte van der Hulst

© havovwo.nl (februari 2003)

gebruikt jeugdig taalgebruik met veel stopwoorden als 'phoney', 'corny', 'sonuvabitch', 'goddam' en 'bastard'. De woorden die ik hier noem zijn meteen heel typerend voor het karakter van Holden. Hij staat vrij negatief in de wereld en heeft op alles, met name op personen, wel wat aan te merken. In het begin was het voor mij als lezer erg amusant, hoe hij over alles wel een bepaald oordeel had, en het amusante lag dan vooral in de manier waarop hij dit oordeel verwoordde. Echter omdat deze oordelen vrij negatief waren en erg vaak terugkwamen in het verhaal, begonnen ze sterk te lijken op vooroordelen en dat irriteerde mij. Die irritaties hadden hun tijd nodig om weer te verdwijnen, en dat gebeurde pas toen ik er achter kwam wat de algemene toon van het verhaal is. Want deze vooroordelen vormen eigenlijk de hoofdgedachte van het hele boek, ze geven aan wat voor moeite Holden heeft met de volwassen wereld en hoe hij tegelijkertijd er naar verlangt om deel uit te maken van deze wereld.

Niet alleen het taalgebruik veroorzaakte bij mij met name in het middelste gedeelte van het boek een soort van irritatie en verving, ook de weinig afwisselende bezigheden van Holden maakten het voor mij behoorlijk saai. Met name in de avonden zwierf hij van de ene nachtclub naar de andere en na twee nachtclubs was mijn aandacht voor welke phoney's er nu weer aanwezig waren grondig gekelderd. Aan de andere kant was het verhaal, ondanks de weinige en saaie activiteiten van Holden, erg verwarrend. Hij ontmoet namelijk veel verschillende personen, kennissen dan wel onbekenden. Daarnaast haalt hij ook nog eens herinneringen op aan personen die ooit een (klein) deel hebben uitgemaakt van zijn leven, en al deze personen bij elkaar zijn zeer moeilijk uit elkaar te houden voor de lezer althans voor mij. De verwarring nam nog eens toe doordat Holden aan bijna elk van deze personen dezelfde eigenschappen toeschrijft, zoals 'phoney', 'bastard' of 'yellow'.

Pas wanneer het einde van het boek nadert komt er weer wat nieuws in het dagelijks leven van Holden: hij bezoekt zijn zusje thuis, midden in de nacht. Door deze afwisseling werd mijn aandacht weer getrokken door het verhaal zelf en hadden mijn irritaties en verwarring betreffende de constant terugkomende stopwoorden kans om weg te ebben. Bij mij kwam bovendien pas aan het einde van het verhaal het vermoeden dat Holden geestelijk niet helemaal in orde was. Immers in het begin dacht ik te maken te hebben met een slechts wat opstandige jongen die de wijde wereld in wilde trekken. Natuurlijk was aan steeds meer dingen te herkennen dat Holden niet de normale jongen was zoals ik hem in het begin had ingeschat, maar van Holden's ziek zijn was ik echter pas overtuigd toen hij, nadat hij een klein gedeelte van de nacht op het station had doorgebracht, een wandeling ging maken. Bij elke hoek van de straat kreeg Holden toen het sterke gevoel dat hij de overkant van de straat niet meer zou bereiken: *'Then all of a sudden, something very spooky started happening. Every time I came to the end of a block and stepped off the goddam kerb, I had this feeling that I'd never get to the other side of the street. I thought I'd just go down, down, down, and nobody'd ever see me again. Boy, it did scare me.'*

De laatste bladzijde van het boek, waarop mijn vermoeden wat betreft Holden's ziek zijn definitief wordt bevestigd, maakt veel goed. Dit einde creëerde bij mij een sterk gevoel van tevredenheid, met name omdat het het boek echt afsluit. Het is goed afgelopen met Holden, ook al heeft hij nog een lange weg te gaan om weer beter te worden.

Persoonlijke beoordeling Christy:

Toen ik begon met lezen zat ik eigenlijk meteen al in het verhaal. Ik denk dat dit komt doordat de schrijfstijl heel toegankelijk is. Er worden niet echt moeilijke woorden gebruikt, wat voornamelijk komt doordat het verhaal wordt verteld door een jongen van 16 jaar oud. Hij zit midden in zijn puberteitsjaren en dat kun je goed merken aan zijn manier van uitdrukken. Iedereen die hij tegenkomt wordt beoordeeld, of beter gezegd veroordeeld, want de hoofdpersoon Holden gaat vaak af op zijn eerste impressie. Iemand kan hem aanstaan of het kan zo zijn dat de ik-persoon hem of haar 'vreemd' en 'raar' vindt. Hij gebruikt veelvuldig de termen 'sonuvabitch' 'phoney' en 'moron' en meer van dat soort kreten. Het is een Amerikaans boek wat onder andere goed te merken is aan de schrijfstijl en vorm van taalgebruik. Niet alleen deze typische benamingen voor personen, maar de gehele zinsopbouw en woordkeus zijn typisch Amerikaans. Aan het begin van het verhaal vond ik dit erg leuk om te lezen. Het leest vlot en is makkelijk te volgen. Maar naar mate ik verder kwam in het verhaal begon het me steeds meer tegen te staan. Telkens worden dezelfde uitdrukkingen gebruikt en dat is naar mijn idee niet goed voor de afwisseling van het verhaal. Het wordt zelfs saai en langdradig, terwijl het begin juist lekker luchtig en goed leesbaar was.

Het verhaal kent veel verschillende scènes, die zich snel achter elkaar afspelen. Dit maakt het verhaal wel verwarrend. Het ene moment zit Holden nog op school, het volgende moment zit hij in de trein naar New York. De ene avond zit hij in een bar en is het heel saai de andere avond ontmoet hij een meisje en is hij de hele avond met haar. Hij is het ene

Boekverslag *The Catcher in the Rye* (J. D. Salinger)

Christy van Drie & Charlotte van der Hulst

© havovwo.nl (februari 2003)

moment bij een ander meisje en het andere moment blijkt dat hij al wel een vriendin heeft, waar hij dan ook mee afspreekt. De ene nacht is hij in een hotel en de volgende nacht slaapt hij bij een oude, bekende leraar.

Dit zijn allemaal relatie- en plaatswisselingen die het verhaal heel ingewikkeld maken.

Het is hierdoor niet zo duidelijk allemaal. Vaak is niet meteen duidelijk over wie de ik-persoon het heeft. Dit komt ook door de manier van vertellen. Het verhaal wordt namelijk verteld door Holden Caulfield, de ik-persoon. Dit is aan de ene kant heel leuk gedaan, doordat je als lezer veel meer betrokken bent bij het verhaal. Je leeft je in in de verteller en maakt mee wat hij mee maakt. Aan de andere kant maakt dit het ook veel gecompliceerder om het verhaal goed te volgen. Je weet vaak niet over wie Holden het nu weer heeft. Ook had ik helemaal niet door dat het verhaal eigenlijk als één grote flashback door Holden wordt verteld aan een psychiater. Hij wordt aan het einde van zijn verhaal opgenomen en doet dan zijn verhaal. Dat is wat wij als lezers eigenlijk lezen. Maar dit plot was mij totaal ontgaan.

Het verhaal gaat eigenlijk over heel alledaagse dingen. Aanvankelijk had ik gedacht dat het meer zou gaan om een avontuur. Een jongen die door de States trekt en dan allerlei avontuurlijke dingen meemaakt. Dit is niet echt het geval. Holden is dan weliswaar veel onder weg, maar echt spannende dingen maakt hij niet mee. Toch is dit niet storend. Juist doordat hij veel normale dingen doet is het verhaal heel herkenbaar voor veel jongeren denk ik. Ik zelf kan me niet echt met Holden identificeren. Hij zakt op school voor bijna al zijn vakken, terwijl ik juist iemand ben die niet wil blijven zitten. Ik ben denk ik veel meer gedisciplineerd dan Holden. Hij kan zichzelf niet aan het werk zetten, terwijl ik mezelf daar wel toe kan brengen. Ook op andere punten denk ik dat ik heel anders zou reageren. Holden is niet helemaal 'normaal' in zijn kijk op bepaalde dingen. Hij veroordeelt mensen heel snel en is ook snel achterdochtig. Ik probeer juist altijd dingen van meerdere kanten te bekijken en zo min mogelijk te veroordelen. Op zich vind ik dat de schrijver Holden een leuk karakter heeft gegeven. Voor het verhaal is het altijd leuk, de kijk van een negatieve puber op de buitenwereld. Holden wil wat meer van de wereld en van het leven zien en weten. Hij gaat zelf op onderzoek uit, naar de wereld, maar vooral ook naar zichzelf. Holden lijkt mij psychisch wel een moeilijk persoon dat moeilijk contact kan maken of contact kan houden met andere leeftijdgenoten en met zijn kamergenoten. De schrijver heeft een goed beeld geschetst van het leven door de ogen gezien van een jonge jongen, die nog niet goed weet wat hij met alles aanmoet, en hoe hij dingen moet aanpakken.

De opbouw van het verhaal zit goed in elkaar, maar dit blijkt eigenlijk pas als je het hele boek uit hebt. Dan pas komt naar voren dat het eigenlijk een soort cirkel is die beschreven wordt. De hoofdpersoon zit in een inrichting en vertelt zijn verhaal. Dit verhaal eindigt weer dat hij uiteindelijk bij die inrichting terechtkomt, waar hij zijn verhaal gaat doen. Toch zit er in de loop van het verhaal niet echt een duidelijke structuur. Dat komt doordat de schrijver heel veel personen in het verhaal heeft beschreven en er zijn vele gebeurtenissen die makkelijk door elkaar kunnen worden gehaald, net als de personen trouwens. Maar als je goed in het verhaal zit en je aandacht erbij houdt is het allemaal wel te volgen.